

I

Jack Reacher zag de man door de deur naar binnen komen. Eigenlijk was er geen deur. De man kwam naar binnen door het deel van de voorkant dat er niet was. Het café kwam rechtstreeks uit op de stoep. Daar stonden tafeltjes en stoelen onder een verdorde klimop die een klein beetje schaduw bood. Er was een binnen- en een buitengedeelte, gescheiden door een niet-bestaande muur. Volgens Reacher moest er een soort ijzeren hekwerk met een hangslot zijn dat ze voor het café konden trekken wanneer het dichtging. Als het dichtging, Reacher had het in elk geval nog nooit dicht meegemaakt en hij kwam er op de gekste tijden.

Een stap binnen de donkere ruimte bleef de man staan. Hij knipperde met zijn ogen om ze na het warme felle zonlicht van Key West aan het halfduister te laten wennen. Het was juni en precies vier uur in het zuidelijkste deel van de Verenigde Staten, dat nog een stuk zuidelijker lag dan de Bahama-eilanden. Een gloeiend hete, witte zon en een temperatuur die er niet om loog. Reacher zat aan zijn tafeltje achterin, nam een slok water uit zijn plastic fles en wachtte af.

De man keek om zich heen. Het café was een laag vertrek, opgetrokken uit oude planken die door de warmte donker waren geworden. Ze zagen eruit alsof ze afkomstig waren van oude zeilschipwrakken. Er zaten willekeurige stukken nautische rommel op gespijkerd. Antieke koperen spullen en groene bollen. Repen van oude netten. Spullen om te vissen, nam Reacher aan, al had hij van zijn leven nog nooit een vis gevangen. Of gezeild. Alles wat er aan de muur hing werd tenietgedaan door tienduizend visitekaartjes. Die zaten op ieder vrij stukje hout geniet, zelfs op het plafond. Een aantal zag er nieuw uit, andere waren oud en opgekruld en verwezen naar deals die al tientallen jaren geleden waren stukgelopen.

De man liep verder de duisternis in en ging naar de bar. Hij was oud. Jaar of zestig, normale lengte, gezet. De dokter zou hem misschien te dik vinden, maar Reacher zag alleen maar een man met een goede conditie die net heuvelafwaarts begon te gaan. Iemand

die zich met zwier bij het verstrijken der jaren neerlegde zonder al te opgefokt te raken. Hij was gekleed als een stedeling uit het noorden die met spoed naar warme streken was gestuurd. Lichtgrijze broek, wijd van boven en nauw van onderen. Een dun, gekreukt beige jasje, wit overhemd met wijd open kraag die een blauwwitte huid liet zien, donkere sokken, stadse schoenen. Reacher vermoedde dat hij uit New York, Chicago of misschien uit Boston kwam, dat hij het grootste deel van de zomer doorbracht in een kantoor of een auto met airconditioning, dat hij deze kleren al achter in zijn kleerkast bewaarde sinds hij ze twintig jaar geleden had gekocht en slechts af en toe te voorschijn haalde als de noodzaak zich aandienende.

De man was inmiddels bij de bar en haalde zijn portefeuille uit zijn binnenzak. Het was een oud, uitpuilend geval van fraai leer. Het soort portefeuille dat zich strak om zijn inhoud sluit. Reacher zag dat hij hem met een geïmproviseerd gebaar opensloeg om hem aan de barkeeper te laten zien en hoorde hem op gedempte toon een vraag stellen. De barkeeper wendde het hoofd af alsof hij beleëdigd was. De man stak de portefeuille weer weg en streek zijn plukjes grijze haar glad in het zweet op zijn vochtige schedeldak. Hij mompelde nog iets en de barkeeper haalde een fles bier uit een ijskist. De oude man hield het koude flesje even tegen zijn wang en nam vervolgens een grote slok. Hij boerde discreet achter zijn hand en glimlachte alsof een kleine teleurstelling alweer was weggestreken.

Reacher volgde zijn voorbeeld met een grote slok water. De meest gezonde persoon die hij ooit was tegengekomen was een Belgische soldaat die zwoer dat je kon doen en laten wat je wilde als je maar vijf liter mineraalwater per dag dronk. Omdat Reacher twee keer zo groot was als die tanige, kleine Belg, vond hij dat hij tien liter per dag moest drinken. Tien grote flessen. Dat regime had hij sinds zijn aankomst in Key West gevolgd. Het werkte. Hij had zich nog nooit zo goed gevoeld. Elke dag om vier uur zat hij aan dat tafeltje in het halfduister om drie flessen op kamertemperatuur te drinken. Nu was hij net zo aan water verslaafd als hij ooit aan koffie was geweest.

De oude man stond met zijn zij naar de bar en wijdde zich aan zijn bier. Hij keek om zich heen. Reacher was verder de enige klant. De oude man duwde zich met zijn heup overeind en kwam naar hem toe. Maakte een vaag gebaar met zijn flesje alsof hij wilde zeggen: Mag ik? Reacher knikte naar de stoel tegenover hem en verbrak het zegel van zijn derde fles. De man plofte neer.

Hij onttrok de hele stoel aan het zicht. Hij was zo iemand die zijn broekzakken volpropte met sleutels, geld en zakdoeken, zodat zijn natuurlijke heupbreedte sterk werd overdreven.

‘Bent u Jack Reacher?’ vroeg hij.

Hij kwam niet uit Chicago of Boston, maar duidelijk uit New York. Hij klonk precies als iemand die Reacher ooit had gekend en die de eerste twintig jaar van zijn leven nooit ver uit de buurt van Fulton Street was geweest.

‘Jack Reacher?’ herhaalde de oude man.

Van dichtbij bleek hij intelligente oogjes onder een luifel van wenkbrauwen te hebben. Reacher nam een slok en keek hem aan door het heldere water in zijn fles.

‘Bent u Jack Reacher?’ vroeg de man voor de derde keer.

Reacher zette zijn fles op tafel en schudde zijn hoofd.

‘Nee,’ loog hij.

De oude man liet zijn schouders teleurgesteld zakken. Hij trok zijn manchet terug en keek op zijn horloge. Hij ging met zijn bovenlijf naar voren alsof hij wilde opstaan, maar leunde vervolgens weer achterover alsof er opeens tijd genoeg was.

‘Vijf over vier,’ zei hij.

Reacher knikte. De man gebaarde met zijn lege flesje naar de barkeeper, die een tweede flesje bier bracht.

‘De hitte vliegt me aan,’ zei hij.

Reacher knikte weer en nam een slok water.

‘Kent u hier iemand die Jack Reacher heet?’ vroeg de man.

Reacher haalde zijn schouders op.

‘Hebt u een signalement?’ vroeg hij.

De man nam net een grote slok van zijn tweede flesje. Hij wiste zijn lippen af met de rug van zijn hand en maakte van de gelegenheid gebruik om opnieuw discreet te boeren.

‘Nou nee,’ zei hij. ‘Grote vent, dat is het enige dat ik weet. Daarom vroeg ik het aan u.’

Reacher knikte.

‘Er zijn hier een hoop grote kerels,’ zei hij. ‘Overall trouwens.’

‘Maar zegt de naam u niets?’

‘Moet dat dan?’ vroeg Reacher. ‘En wie wil het eigenlijk weten?’

De man knikte met een lachje, alsof hij zich wilde verontschuldigen voor zijn gebrek aan manieren.

‘Costello,’ zei hij. ‘Aangenaam.’

Reacher knikte terug en hief zijn fles een klein stukje.

‘Op jacht naar borg-vluchtelingen?’

‘Privédetective,’ zei Costello.

‘En op zoek naar iemand die Reacher heet?’ vroeg Reacher. ‘Wat heeft hij op zijn kerfstok?’

Costello haalde zijn schouders op. ‘Voor zover ik weet niets. Ze hebben me alleen gevraagd hem op te sporen.’

‘En u denkt dat hij hier is?’

‘Vorige week in elk geval nog wel,’ zei Costello. ‘Hij heeft een bankrekening in Virginia en daar heeft hij geld naar overgemaakt.’

‘Hiervandaan, uit Key West?’

Costello knikte.

‘Elke week,’ zei hij. ‘Drie maanden lang.’

‘Dus?’

‘Dus werkt hij hier ergens,’ zei Costello. ‘Hééft hier gewerkt, althans. Drie maanden. Je zou zeggen dat iemand hem dan wel zou kennen.’

‘Maar niemand kent hem,’ zei Reacher.

Costello schudde zijn hoofd. ‘Ik heb het overal op Duval gevraagd, want dit schijnt het uitgaanscentrum te zijn. Maar ik ben niet verder gekomen dan een toplessbar ergens boven; daar zei een meisje dat er sinds drie maanden een grote vent was die elke dag om vier uur in dit café water zat te drinken.’

Hij zweeg en keek Reacher recht aan alsof hij hem openlijk uitdaagde. Reacher nam schouder ophalend een slok water.

‘Toeval,’ zei hij.

Costello knikte.

‘Ik denk het ook,’ zei hij rustig.

Hij bracht het flesje naar zijn lippen en nam een slok, maar zijn slimme, oude oogjes lieten Reachers gezicht geen ogenblik los.

‘Er is een flinke doorstroom,’ zei Reacher. ‘Het is hier een constant komen en gaan.’

‘Dat zal best,’ zei Costello.

‘Maar ik zal mijn oren de kost geven,’ zei Reacher.

Costello knikte.

‘Graag,’ zei hij weifelend.

‘Wie moet hem hebben?’ vroeg Reacher.

‘Mijn cliënte,’ zei Costello. ‘Een zekere mevrouw Jacob.’

Reacher nam een slok water. Die naam zei hem niets. Jacob? Nooit van gehoord.

‘Oké, als ik hem zie, zal ik het hem zeggen. Maar verwacht er niet te veel van, want zoveel mensen zie ik niet.’

‘Werkt u hier?’

Reacher knikte.

‘Ik graaf zwembaden,’ zei hij.

Costello keek peinzend, alsof hij wel wist wat zwembaden waren, maar niet goed wist hoe ze tot stand kwamen.

‘Bestuur je een graafmachine?’

Reacher schudde glimlachend zijn hoofd.

‘Hier doen ze het anders,’ zei hij. ‘We graven ze met de hand.’

‘Met de hand?’ herhaalde Costello. ‘Bedoel je met een schep?’

‘De percelen zijn te klein voor grote machines,’ zei Reacher. ‘De straten zijn te smal en de bomen te laag. Sla maar een zijstraat van Duval in, dan zie je het zelf.’

Costello knikte weer. Hij leek opeens overtuigd.

‘Dan zul je die Reacher waarschijnlijk niet kennen,’ zei hij. ‘Volgens mevrouw Jacob is hij officier in het leger geweest. Dat ben ik nagegaan en ze had gelijk. Hij was majoor. Onderscheiden nog wel. Hoge pief bij de militaire politie, zeiden ze. Zo’n vent vind je niet gauw met een schep in zijn hand om zwembaden te graven.’

Reacher nam een grote slok water om zijn verbazing te verbergen.

‘Wat denk je dan dat hij doet?’

‘Hier?’ vroeg Costello. ‘Ik zou het niet weten. Hotelbeveiliging? Een eigen zaak? Misschien heeft hij een jacht dat hij verhuurt.’

‘Wat heeft hij hier überhaupt te zoeken?’

Costello knikte, alsof hij het eens was met een opvatting.

‘Precies,’ zei hij. ‘Wat een rotstad. Maar dat hij hier is, staat vast. Hij is twee jaar geleden uit het leger gestapt, heeft zijn geld op de dichtstbijzijnde bank bij het Pentagon gezet en is verdwenen. Volgens zijn bankrekening heeft hij telegrafisch naar alle windstreken geld over laten maken en daarna is er drie maanden lang geld hiervandaan teruggestort. Dus heeft hij een poosje rondgezworven en zich vervolgens hier gevestigd om wat geld te verdienen. Ik vind hem wel.’

Reacher knikte.

‘Moet ik nog rondvragen?’

Costello schudde zijn hoofd. Hij dacht alweer aan zijn volgende stap.

‘Laat maar,’ zei hij.

Hij verhief zijn zware gestalte en haalde een verfrommeld pakje bankbiljetten uit zijn zak. Hij gooide een briefje van vijf op tafel en liep weg.

‘Tot kijk,’ riep hij, zonder om te kijken.

Hij liep naar buiten door de ontbrekende wand en liep het felle

licht van de middagzon in. Reacher nam een laatste slok water en keek hem na. Tien over vier.

Een uur later slenterde Reacher door Duval Street. Hij dacht na over een andere regeling met zijn bank, een restaurant voor een vroege maaltijd en vroeg zich af waarom hij tegen Costello had gelogen. Zijn eerste conclusie was om de rol bankbiljetten in zijn broekzak te houden als hij was uitbetaald. Zijn tweede conclusie was om de raad van zijn Belgische vriend op te volgen: een flinke biefstuk met ijs toe eten en nog twee flessen water drinken. Zijn derde conclusie was dat hij had gelogen omdat er geen reden was om het niet te doen.

Er was geen reden om door een privédetective uit New York te worden gezocht. Hij had nog nooit in New York, noch enige andere stad in het noorden gewoond. Hij had trouwens nooit ergens echt gewoond. Dat was zijn leven in een notendop. Zo was hij geworden wie hij was. Hij was geboren als zoon van een dienstdoende officier van de mariniers en was vanaf de dag dat zijn moeder hem de kraamafdeling van een Berlijns ziekenhuis uit droeg, de hele wereld over gesleept. Hij had nergens anders gewoond dan in een onafzienbare, vage opeenvolging van militaire bases, waarvan de meeste in verre en onherbergzame delen van de wereld. Vervolgens had hij zelf dienst genomen als rechercheur bij de militaire politie, waarna er opnieuw een zwerftocht langs al diezelfde bases begon totdat zijn eenheid als tol van de vrede werd opgeheven en hij overbodig werd. Daarna was hij naar de Verenigde Staten teruggedaan om een poos als budgettoerist rond te reizen tot hij de uiterste grens van het land had bereikt en het eind van zijn spaargeld in zicht kwam. Hij was een paar dagen gaten gaan graven; die paar dagen waren een paar weken geworden; de weken werden maanden en hij was er nog steeds.

Hij had nergens familieleden die hem een fortuin konden nalaten. Hij was niemand iets schuldig. Hij had nooit iets gestolen en niemand bedrogen. Hij had geen kinderen. Hij stond geregistreerd op een absoluut minimum aan officiële stukken, dus was hij zo goed als onzichtbaar. En hij had nooit iemand gekend die Jacob heette, mevrouw noch meneer. Dat wist hij zeker. Dus wat die Costello ook van hem moest, hij wilde het niet eens weten. Hij had in elk geval niet genoeg belangstelling om zich bekend te maken en ergens bij betrokken te raken.

Onzichtbaar zijn was namelijk een tweede natuur geworden. Ergens voor in zijn hersenen wist hij wel dat het een ingewikkeld

soort vervreemdingsreactie op zijn levenssituatie was. Twee jaar geleden was zijn hele bestaan op zijn kop gezet. Hij was van een grote vis in een kleine vijver in een anonus verandert. Hij was gedegradeerd van een hooggeplaatst en gewaardeerd lid van een uiterst gestructureerde gemeenschap tot een van de tweehonderdzeventig miljoen naamloze burgers. Van nodig en gewenst tot één te veel. Van een situatie waarin iemand hem opdroeg om elke minuut van elke dag op een bepaalde plek te zijn tot een confrontatie met acht miljoen vierkante kilometer en misschien nog zo'n veertig levensjaren voor de boeg zonder landkaart of reischema. De voorkant van zijn hersenen zei hem dat zijn reactie logisch maar defensief was: de reactie van iemand die op alleen zijn gesteld is maar bang is voor eenzaamheid. Het maakte hem duidelijk dat het een extreme reactie was en dat hij er voorzichtig mee om moest springen.

Maar het stuk van zijn hersenen dat reptielenbrein heet en zich achter de voorhoofdskwabben bevindt, zei hem dat hij het prettig vond. Hij was gesteld op anonimiteit. Hij hield van zijn geheime bestaan. Het voelde warm, comfortabel en geruststellend. Hij waakte erover. Oppervlakkig gezien was hij een vriendelijk gezelligheidsdier zonder ooit veel van zichzelf prijs te geven. Hij hield ervan contant te betalen en over land te reizen. Hij stond op geen enkele passagierslijst of creditcarduitdraai. In Key West had hij niemand verteld hoe hij heette en had hij op naam van Harry S. Truman een kamer in een goedkoop hotel genomen. Terugbladerend door het gastenboek had hij gemerkt dat hij niet de enige was. Het merendeel van de eenenveertig presidenten had er gelogeed, zelfs de staatshoofden van wie bijna niemand had gehoord zoals John Tyler en Franklin Pierce. Hij was erachter gekomen dat namen in Key West er niet zoveel toe deden. De mensen wuifden en zeiden hem vriendelijk gedag. Ze gingen er stuk voor stuk van uit dat elk levensboek wel een privéhoofdstuk had. Hij was hier op zijn gemak. Te zeer op zijn gemak om veel haast met opstappen te hebben.

Hij wandelde een uurtje in de drukke warmte en schoot vervolgens een zijstraat in naar een verscholen restaurant met een binnenplaats waar ze hem van gezicht kenden, zijn favoriete mineraalwater hadden en hem een biefstuk zouden serveren die aan twee kanten over zijn bord hing.

De biefstuk werd opgediend met ei en patat en een ingewikkeld mengsel van groenten, en over het ijs lag warme chocoladesaus

met nootjes. Hij dronk nog een liter water en twee koppen sterke, zwarte koffie. Hij schoof zijn stoel achteruit en bleef voldaan zitten.

‘Genoeg?’ glimlachte de serveerster.

Reacher glimlachte terug en knikte.

‘Het zit op z’n plek,’ zei hij.

‘Het staat je goed.’

‘Het voelt ook goed.’

Dat was waar. Hij was bijna negenendertig maar had zich nog nooit zo goed gevoeld. Hij was altijd sterk en in een goede conditie geweest, maar de afgelopen drie maanden had hij een nieuw record bereikt. Hij was een meter negentig en toen hij afzwaaide woog hij honderd kilo. Nadat hij bij de zwembadploeg was begonnen, hadden het werk en de zon er vijf kilo afgevreten, maar de volgende twee maanden had hij dat weer opgebouwd tot honderddertien kilo, en geen grammetje vet. Wat hij aan werk verzette grensde aan het onmogelijke. Hij schatte dat hij dagelijks zo’n vier ton aarde, stenen en zand verplaatste. Hij had een techniek van graven, scheppen, draaien en weggooien ontwikkeld waardoor zijn hele lichaam de hele dag werd getraind. Het resultaat was spectaculair. Hij was donkerbruin van de zon en nog nooit zo in vorm geweest. Als een condoom vol walnoten, had een meisje eens gezegd. Hij schatte dat hij zo’n tienduizend calorieën per dag moest eten om op peil te blijven, nog afgezien van die tien liter water die hij moest drinken.

‘Moet je werken vanavond?’ vroeg de serveerster.

Reacher lachte. Hij kreeg betaald voor een regime waarvoor de meeste mensen in elke dure fitnessclub in de stad een fortuin zouden neerleggen en straks ging hij naar zijn nachtbaantje: ook iets waar ze hem voor betaalden en dat de meeste mannen graag voor niets zouden doen. Hij was uitsmijter van de toplessbar die Costello had genoemd. Op Duval. Daar zat hij de hele avond met ontbloot bovenlijf gratis te drinken, sterk te zijn en ervoor te zorgen dat de blote meisjes niet werden lastig gevallen. Vervolgens gaf iemand hem daar nog eens vijftig dollar voor.

‘Het is zwaar werk,’ zei hij. ‘Maar iemand moet het doen.’

Het meisje moest ook lachen. Hij rekende af en liep terug naar de hoofdstraat.

Vijfentwintighonderd kilometer naar het noorden, in een kantoor even ten zuiden van Wall Street in New York, stapte de algemeen directeur in de lift om twee verdiepingen te zakken naar

het kantoor van de financieel directeur. De twee mannen betraden het kantoor en namen naast elkaar achter het bureau plaats. Het was het soort dure kantoor en dure bureau dat wordt ingericht en betaald als het de zaak voor de wind gaat, en dat vervolgens dienst doet als een kribbig verwijt als het slecht gaat. Het was een kantoor met een verhoogde vloer en donker rozenhout alom, crèmekleurige blinden van linnen voor de ramen, koperen accenten, een gigantisch bureau met een Italiaanse staande lamp en een grote computer die meer had gekost dan nodig was. De computer stond te gloeien en wachtte op een wachtwoord. De directeur tikte het in, drukte op ENTER, en het scherm veranderde in een spreadsheet. Het was de enige spreadsheet die de waarheid over de zaak vertelde. Daarom was hij met een wachtwoord beveiligd.

‘Redden we het?’ vroeg de directeur.

Het was D-day geweest. De ‘D’ sloeg op *downsizing*, afslanken. Het hoofd personeelszaken van de productieafdeling op Long Island was sinds acht uur die ochtend in de weer geweest. Zijn secretaresse had een lange rij stoelen opgescharreld en in de gang voor zijn kantoor gezet, en die stoelen waren bezet door een lange rij mensen. Die mensen hadden het grootste deel van de dag zitten wachten. Om de vijf minuten waren ze een plaats opgeschoven om uiteindelijk het kantoor van de chef personeelszaken in te gaan voor een gesprekje van vijf minuten dat een eind maakte aan hun kostwinning, dank je wel en het ga je goed.

‘Redden we het?’ herhaalde de directeur.

De financieel directeur schreef grote getallen op een vel papier. Hij trok het ene van het andere af, keek op de kalender en haalde zijn schouders op.

‘Theoretisch wel,’ zei hij. ‘Maar in de praktijk niet.’

‘Niet?’ herhaalde de directeur.

‘Het is de tijdsfactor,’ zei de FD. ‘We hebben de juiste maatregelen getroffen op productie, dat zeker. Tachtig procent van de mensen naar huis bespaart negentig procent op de lonen, want we houden alleen de goedkope krachten. Maar we hebben ze allemaal tot het eind van de volgende maand betaald. Dus pas over zes weken plukken we de financiële vruchten. En nu wordt de geldstroom nog veel dunner, want die klojo’s zijn allemaal bezig hun cheque voor zes weken inkomen te verzilveren.’

De directeur knikte zuchtend.

‘Hoeveel hebben we dan nodig?’

De FD gebruikte de muis en zoomde in op een venster.

‘Eén komma één miljoen dollar,’ zei hij. ‘Voor zes weken.’
‘De bank?’
‘Vergeet het maar,’ zei de FD. ‘Ik kruip daar elke dag in iemands kont, alleen maar om nog even te behouden wat we ze al schuldig zijn. Als ik om meer vraag, lachen ze ons vierkant uit.’
‘Er zijn ergere dingen,’ zei de directeur.
‘Daar gaat het niet om,’ zei de FD. ‘Waar het wel om gaat, is het volgende. Als ze er lucht van krijgen dat het nog steeds niet goed gaat, zullen ze die leningen invorderen voordat je pap kunt zeggen.’
De directeur trommelde met zijn vingers op het rozenhout en haalde zijn schouders op.
‘Ik verkoop wel een stel aandelen,’ zei hij.
De FD schudde zijn hoofd.
‘Kan niet,’ zei hij geduldig. ‘Als jij je aandelen op de markt gooit, dondert de prijs omlaag. De aandelen zijn onderpand voor de bestaande leningen en als die nog waardelozter worden, gaan ze morgen executeren.’
‘Godverdomme,’ zei de directeur. ‘Het is maar voor zes weken. Ik ga dit allemaal niet verspelen voor zes klereweken. Niet voor zo’n schamele miljoen dollar. Dat is niks.’
‘Maar wel niks dat we niet hebben.’
‘We moeten het toch ergens kunnen halen?’
De FD gaf geen antwoord. Maar zijn houding gaf wel aan dat hij nog iets te zeggen had.
‘Nou?’ vroeg de directeur.
‘Ik heb wat gehoord,’ zei hij. ‘Een paar bekenden hebben er iets over gezegd. Misschien kunnen we wel ergens aankloppen. Voor zes weken kan het misschien de moeite waard zijn. Zoiets als een laatste-strohalm-financier.’
‘Betrouwbaar?’
‘Blijkbaar,’ zei de FD. ‘Ziet er erg degelijk uit. Ze hebben een groot kantoor in het World Trade Center. Ze zijn gespecialiseerd in dit soort gevallen.’
De algemeen directeur keek nijdig naar het scherm. ‘Hoezo, dit soort gevallen?’
‘Zoals wij,’ zei de FD. ‘Zaken die hun schapjes bijna op het droge hebben met een bank die te krenterig is om dat in te zien.’
De directeur knikte en keek om zich heen. Het was een schitterend kantoor. En zijn eigen kantoor twee verdiepingen hoger in een hoek van het gebouw was nog mooier.
‘Oké,’ zei hij. ‘Doe maar.’

‘Ik kan het niet doen,’ zei de FD. ‘Die lui doen geen zaken onder het niveau van de algemeen directeur. Jij zult het moeten doen.’

De avond in de toplessbar begon rustig. Het was een avond halverwege de week in juni: veel te laat voor overwintersaars en lentegasten, en te vroeg voor de zomergasten die hier kwamen sudderen. Hoogstens zo’n veertig gasten over de hele avond; twee meisje stonden achter de bar, drie meisjes dansten op het podium. Reacher keek naar een vrouw die Crystal heette. Hij nam aan dat ze niet echt zo heette, maar dat had hij nooit gevraagd. Ze was de beste. Ze verdiende een stuk meer dan Reacher ooit als majoor bij de militaire politie had verdiend. Een deel van haar inkomsten ging op aan een oude, zwarte Porsche. Die hoorde Reacher weleens in het begin van de middag grommend en blaffend rondjes rijden in de buurt van zijn werk.

De bar was een langwerpige en smal vertrek op een eerste verdieping met een plankier en een rond podiumpje met een paal van glanzend chroom. Om de plankier en het podium stond een rij stoelen. Bijna overal waren spiegels en waar ze niet zaten, was de muur matzwart. De hele tent sidderde van de dendurende muziek uit een zestal luidsprekers met voldoende vermogen om de herrie van de airconditioning te overstemmen.

Reacher zat met zijn rug tegen de bar een eindje naar binnen. Net dicht genoeg bij de deur om direct te worden gezien en ver genoeg in de zaak om de klanten niet te laten vergeten dat hij er was. Het meisje dat Crystal heette was net klaar met haar derde optreden en ging met een onschuldig type naar achteren voor een privévertoning van twintig dollar, toen Reacher twee mannen boven aan de trap zag verschijnen. Vreemdelingen uit het noorden. Jaar of dertig, fors gebouwd, bleek. Dreigend. Zware jongens uit het noorden in een pak van duizend dollar en glimmende schoenen. Ze waren kennelijk in grote haast naar het zuiden gekomen, maar droegen nog steeds hun stadse kantoorkleren. Ze stonden aan de balie te kibbelen over de entreprijs van drie dollar. Het baliemeisje keek bezorgd Reachers kant op. Hij gleed van zijn kruk. Liep erheen.

‘Problemen, heren?’ vroeg hij.

Hij had een staaltje gegeven van wat hij zijn ‘studentenloopje’ noemde. Hij had gemerkt dat studenten met een curieus gespannen, ietwat manke beweging liepen. Vooral in hun zwembroek op het strand. Alsof ze zo vreselijk gespierd waren dat hun ledematen niet normaal functioneerden. Hij vond het bij tieners van

zestig kilo nogal bespottelijk, maar was erachter gekomen dat het er bij iemand van een meter negentig en honderddertien kilo vrij angstaanjagend uitzag. Het studentenloopje hoorde bij het gereedschap van zijn nieuwe werk. Effectief gereedschap. De twee knapen in hun pak van duizend dollar leken in elk geval redelijk onder de indruk.

‘Problemen?’ herhaalde hij.

Dat ene woord was doorgaans voldoende. De meeste mannen bonden dan al in. Maar deze twee niet. Van dichtbij voelde hij iets om hen heen. Een combinatie van dreiging en zelfvertrouwen. Misschien ook iets arrogants. Het wekte het vermoeden dat ze meestal hun zin kregen. Maar ze waren ver van huis. Ver genoeg ten zuiden van hun territorium om op hun tellen te passen. ‘Geen problemen, Tarzan,’ zei de linker.

Reacher glimlachte. Hij had al heel wat bijnamen gekregen, maar deze was nieuw.

‘Drie dollar om naar binnen te komen. Of je kunt gratis de trap weer af.’

‘We willen alleen maar iemand spreken,’ zei de rechtse man. Ze hadden allebei een accent. Ergens uit New York. Reacher haalde zijn schouders op.

‘We praten hier niet veel,’ zei hij. ‘De muziek is te hard.’

‘Hoe heet jij?’ vroeg de linker.

Reacher glimlachte weer.

‘Tarzan,’ zei hij.

‘We zoeken iemand die Reacher heet,’ zei de man. ‘Jack Reacher. Ken je hem?’

Reacher schudde zijn hoofd.

‘Nooit van gehoord,’ zei hij.

‘Dus nu moeten we even met de meisjes praten,’ zei de man. ‘We hebben namelijk gehoord dat zij hem misschien kennen.’

Reacher schudde zijn hoofd weer.

‘Ze kennen hem niet.’

De man rechts keek langs Reacher de smalle ruimte in. Hij keek naar de meisjes achter de bar. Hij stelde vast dat Reacher de enige bewaking was.

‘Oké, Tarzan, opzij,’ zei hij. ‘We gaan nu naar binnen.’

‘Kun je lezen?’ vroeg Reacher. ‘Moeilijke woorden en zo?’

Hij wees naar een bordje boven de balie. Grote letters in giftige kleuren op een zwarte achtergrond. Er stond DE DIRECTIE BEHOUDT ZICH HET RECHT VOOR OM DE TOEGANG TE WEIGEREN.

‘Ik ben de directie,’ zei Reacher. ‘Ik weiger jullie de toegang.’

De man keek van het bord naar Reacher.

‘Wil je soms een vertaling?’ vroeg Reacher. ‘Woorden van één lettergreep? Er staat: ik baas, jij weg.’

‘Spaar je adem, Tarzan,’ zei de man.

Hij wilde naar binnen lopen en Reacher liet hem langs zij komen. Daarna hief hij zijn linkerhand en greep de man bij zijn elleboog. Hij drukte het gewricht met zijn handpalm recht en begroef zijn vingers in het zachte zenuwweefsel aan de onderkant van ’s mans triceps. Dat geeft het gevoel alsof er voortdurend op je telefoonbotje wordt geslagen. De man danste rond alsof hij onder stroom stond.

‘Naar beneden,’ zei Reacher zacht.

De andere man was druk bezig zijn kansen af te wegen. Reacher zag het hem doen en besepte dat het tijd was om de kaarten op tafel te leggen. Hij hief zijn rechterhand op ooghoogte om aan te geven dat die niets te doen had en gaarne in actie wilde komen. Het was een enorme bruine hand met een laag eelt van het scheppen. De boodschap kwam over. De man haalde zijn schouders op en begon de trap af te dalen. Reacher duwde zijn makker achter hem aan.

‘We komen wel terug,’ zei de man.

‘Neem al je vrienden maar mee,’ zei Reacher. ‘Drie dollar de man om binnen te komen.’

Hij maakte aanstalten om weer naar binnen te lopen. De danseres die Crystal heette stond vlak achter hem.

‘Wat moesten ze?’ vroeg ze.

Hij haalde zijn schouders op.

‘Ze zochten iemand.’

‘Heet die iemand soms Reacher?’

Hij knikte.

‘Dat is dan de tweede keer vandaag,’ zei ze. ‘Er is ook een oude man geweest. Hij betaalde wel. Wil je erachteraan? Om te kijken wat ze precies willen?’

Hij aarzelde. Ze trok zijn overhemd van de barkruk en reikte het aan.

‘Toe maar,’ zei ze. ‘Wij redden het hier wel een poosje. Het is rustig.’

Hij nam het overhemd aan. Trok de binnenstebuiten gekeerde mouwen naar buiten.

‘Bedankt, Crystal,’ zei hij.

Hij trok zijn overhemd aan en deed de knoopjes dicht. Liep naar de trap.

‘Tot je dienst, Reacher,’ riep ze hem na.

Hij draaide zich met een ruk om, maar ze was alweer op weg naar het podium. Hij wierp een nietszeggende blik op het meisje achter de balie en ging naar beneden.

Om elf uur 's avonds is Key West op zijn levendigst. Een deel van de mensen is al halverwege de avond, voor anderen begint hij pas. Duval is de hoofdstraat en loopt van oost naar west over de hele lengte van het eiland in een zee van licht en lawaai. Reacher was niet bang dat de mannen hem ergens op Duval zouden opwachten. Veel te druk. Als ze op wraak zonnen, zouden ze wel een stillere plek uitkiezen. Keus genoeg. Als je van Duval afslaat, wordt het heel gauw stil. Vooral aan de noordkant. Het is een miniatuurstadje. De huizenblokken zijn erg klein. Het was maar een kleine wandeling naar wat Reacher de buitenwijken noemde, waar hij zwembaden groef in de achtertuintjes van kleine huisjes. De straatverlichting krijgt iets willekeurigs en het kabaal van het uitgaansleven wordt langzaam maar zeker overstemd door het indringende gesnerp van nachtelijke insecten. De geur van bier en rook maakt plaats voor het koppige aroma van tropische planten die in tuinen bloeien en rotten.

Hij liep in een soort spiraal door de duisternis. Hij sloeg op goed geluk af en zwierf door de stille buurten. Niemand. Hij liep midden op straat. Als iemand zich in een portiek schuilhield, wilde hij hen eerst drie tot vijf meter open ruimte laten overbruggen. Hij was niet bang om beschoten te worden. De mannen hadden geen pistool bij zich. Dat zag je aan hun pak. Te strak om wapens in te verbergen. En die pakken zeiden ook dat ze in grote haast naar het zuiden waren gekomen. Ze hadden gevlogen. Het valt niet mee om met een pistool op zak een vliegtuig in te komen.

Na een paar kilometer gaf hij het op. Het was een klein stadje, maar nog altijd groot genoeg voor twee mannen om in te verdwijnen. Hij sloeg linksaf langs de rand van het kerkhof en liep weer in de richting van de herrie. Op de stoep tegen het hek van harmonicagaas lag een man. Roerloos, met armen en benen uit elkaar. Niets ongewoons voor Key West, maar iets klopte er niet. En hij had iets bekends. Wat er niet klopte was zijn arm. Die zat klem onder zijn lichaam. De schouderzenuwen zouden voldoende protesteren om iemand uit zijn zwaarste roes te wekken. Wat hem bekend voorkwam, was de bleke glans van het oude beige jasje. De bovenste helft van de man was licht, de onderste don-

ker. Beige jasje, grijze broek. Reacher bleef staan en keek om zich heen. Hij liep naar de man op de grond en hurkte naast hem. Het was Costello. Zijn gezicht was onherkenbaar verminkt. Een masker van bloed. Er liepen korstige bruine stroompjes over de hele blauwwitte driehoek stadshuid achter zijn open hals. Reacher voelde achter zijn oor of er nog iets van een hartslag was. Niets. Hij voelde de huid met de rug van zijn hand. Koel. Geen rigor mortis, maar aan de andere kant was het een warme avond. De man was misschien een uur dood. Hij voelde in het jasje. De dikke portefeuille was verdwenen. Toen zag hij de handen. De vingertoppen waren eraf gesneden. Alle tien. Vlugge, efficiënte, schuine japen met iets heel scherps. Geen scalpel. Misschien een stanleymes.